

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 24 września 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Leszek Bielecki (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Mariusz Haladyj
	<i>Członek GKO:</i>	Katarzyna Ronikier-Dolańska
Protokolant:		<i>Anna Jedlińska</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2018 r. odwołania wniesionego przez obrońcę w imieniu Obwinionej (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt: NDB-50/Ł/45/2017, którym uznano Obwinioną (...) – pełniącą w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję dyrektora Teatru (...) – odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp, polegające na zaniechaniu dochodzenia przez Teatr (...) należności z tytułu kar umownych za zwłokę w oddaniu przedmiotu umowy, o których mowa w § 9 ust. 1 lit. a umowy nr 21/2015 z dnia 15 grudnia 2015 r., zawartej przez Teatr (...) z (...) Zamawiający zaakceptował przedmiot umowy w dniu 25 listopada 2016 r., tym samym zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 21 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jako czas popełnienia naruszenia należy wskazać dzień 26 listopada 2016 roku. Wysokość kar to kwota 195.000,00 zł wg wyliczenia: 1.300,00 zł dziennie (0,5% wynagrodzenia wykonawcy) x 150 dni (okres 28 czerwca - 25 listopada 2016 r.). Powyższe zaniechanie stanowiło naruszenie art.

Sygn. akt BDF1.4800.72.2018

42 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 1870 ze zm.)

oraz odstąpiono od wymierzenia kary Obwinionej i obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł

orzeka

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn. zm.) – zwanej dalej także uondfp, uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 uondfp uniewinnia (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych;**
- 2. na podstawie art. 167 ust. 2 uondfp koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi (zwanej dalej – Komisja I instancji) z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt: NDB050/Ł/45/2017, uznano Obwinioną (...) – pełniącą w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję dyrektora Teatru (...) – odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp, polegające na zaniechaniu dochodzenia przez Teatr (...) należności z tytułu kar umownych za zwłokę w oddaniu przedmiotu umowy, o których mowa w § 9 ust. 1 lit. a umowy nr 21/2015 z dnia 15 grudnia 2015 r., zawartej przez Teatr (...) z (...) Zamawiający zaakceptował przedmiot umowy w dniu 25 listopada 2016 r., tym samym zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 21 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jako czas popełnienia naruszenia należy wskazać dzień 26 listopada 2016 roku. Wysokość kar to kwota 195.000,00 zł wg wyliczenia: 1.300,00 zł dziennie (0,5% wynagrodzenia wykonawcy) x 150 dni (okres 28 czerwca - 25 listopada 2016 r.). Powyższe zaniechanie stanowiło naruszenie art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 1870 ze zm.)

Sygn. akt BDF1.4800.72.2018

oraz odstąpiono od wymierzenia kary Obwinionej i obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO ustaliła przebieg zdarzeń związanych z procesem inwestycyjnym, będącym przedmiotem oceny w świetle odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Umowa z dnia 15.12.2015 r., nr 21/2015 dotyczyła opracowania dokumentacji projektowej na modernizację Teatru (...) w ramach Rewitalizacji Teatru (...). Zamówienie obejmowało wykonanie dokumentacji projektowej w zakresie projektu budowlanego, projektów wykonawczych, kosztorysów inwestorskich i nakładów rzeczowych wraz ze specyfikacjami wykonania i odbioru robót budowlanych. Termin realizacji obejmował kilka etapów, czyli: projekt budowlany do dnia 22.04.2016 r., uzyskanie pozwolenia na budowę do dnia 23.06.2016 r., projekty wykonawcze i technologiczne do dnia 28.06.2016 r.

W ocenie Komisji I instancji przekazana w dniu 28.06.2016 r. dokumentacja projektowa nie spełniała wymogu kompletności. Według RKO świadczy o tym fakt wezwania wykonawcy przez zamawiającego z dnia 12.07.2016 r. i z dnia 20.07.2016 r., a następnie pismem z dnia 3.08.2016 r. i 25.07.2016 r., do m.in. usunięcia wad i braków w przekazanej dokumentacji o następujące elementy: uzupełnienie projektu o część konstrukcyjno-wykonawczą, część elektryczną, uzupełnienia studium wykonalności i przekazania kosztorysu oraz przedmiotu robót budowlanych zgodnie z przepisami. Pismem z dnia 6.09.2016 r. zamawiający ponownie zarzucił wykonawcy niekompletność w dokumentacji. Natomiast odbiór dokumentacji zamawiający potwierdził w dniu 28.09.2016 r., przy czym zamawiający sporządził spis 16 pozycji braków w zawartości projektu wykonawczego w branży konstrukcja.

Z porozumienia z dnia 25.11.2016 r. podpisanego przez zamawiającego i wykonawcę wynikało, że w dniu 7.08.2016 r. wykonawca przekazał uzupełniony i poprawiony projekt wykonawczy w zakresie konstrukcji, uzupełniony i poprawiony kosztorys inwestorski, uzupełnione i poprawione przedmiary robót. W dniu 26.09.2016 r. przekazał uzupełniony i poprawiony projekt wykonawczy, zaś w dniu 31.08.2016 r. i 7.11.2016 r. przekazał uzupełnione i poprawione studium wykonalności. Strony oświadczyły, że zamawiający w terminie 3 dni roboczych ureguluje należność wykonawcy, a wskazana data płatności miała stanowić termin płatności zobowiązania wynikającego z wynagrodzenia wykonawcy, co oznaczało brak podstawy do naliczenia przez wykonawcę odsetek od nieterminowej płatności. W świetle protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 28.06.2016 r. Komisja

Sygn. akt BDF1.4800.72.2018

Orzekająca zwróciła uwagę, że obydwa dokumenty z dnia 28.06.2016 r. nie zawierają odmiennych treści, a Teatr przyjął fakturę wystawioną przez wykonawcę na podstawie protokołu przekazania. Okoliczność ta, zdaniem komisji wpływa na możliwość przyjęcia, że w istocie mowa jest o jednym dokumencie różniącym się tylko tytułem, na podstawie którego nastąpiło fizyczne przekazanie dokumentacji objętej umową razem z jej specyfikacją.

Zdaniem Komisji I instancji przedstawiona dokumentacja projektowa nie może być uznana za kompletną biorąc pod uwagę przyjmowaną powszechnie definicję kompletności w dniu jej przekazania przez (...). Komisja uznała, że protokół z dnia 28.06.2016 r. był tylko i wyłącznie fizycznym przekazaniem przez wykonawcę przedstawicielowi Teatru dokumentacji objętej projektem na podstawie przedłożonego ogólnego zestawienia. Ponadto komisja stwierdza, że przyjmujący, czyli Pan (...) nie był w stanie samodzielnie dokonać weryfikacji przedłożonych dokumentów. Po wystawieniu faktury z dnia 29.06.2016 r. na kwotę 156.000 zł za usługę wykonaną zgodnie z umową z dnia 15.12.2015 r., nr 21/2015, Pan (...) uznał, że niektóre rzeczy w zakresie przedstawionej dokumentacji projektowej wykonawca powinien uszczegółowić i poprawić. Należy wskazać, że wykonawca akceptował niepłacenie faktury pomimo wezwania do zapłaty w dniu 5.10.2016 r. Zdaniem Komisji I instancji niekompletność dokumentacji projektowej potwierdzają również pisma Teatru z dnia 12.07.2016 r. i z dnia 20.07.2016 r. Trzeba również zauważyć, że aneksem z dnia 28.07.2016 r. do umowy nr DKZ-KUL-I.3032.18.2016 z dnia 17.03.2016 r. o przekazanie dotacji celowej od Miasta (...) dla Teatru zmieniono termin zakończenia prac i rozliczenia dotacji do dnia 30.11.2016 r. Należy także odnotować, że nadzorujący wykonanie zadania Wydział Kultury Urzędu Miasta (...) stwierdził niekompletność dokumentacji projektowej. Komisja I instancji zauważyła ponadto, że data płatności określona w porozumieniu zawartym w dniu 25.11.2016 r. jako termin płatności zobowiązania wynikającego z wynagrodzenia wykonawcy jest potwierdzeniem tego, że kompletny i całościowy materiał przedstawiony przez wykonawcę w zakresie dokumentacji został potwierdzony dopiero w listopadzie 2016 r.

W zakresie zarzucanego czynu Komisja I instancji uwzględniła charakter tzw. kary umownej, która zabezpiecza zarówno całkowite jak i częściowe niewykonanie zobowiązania albo jego wykonanie nienależyte. Komisja I instancji stwierdziła, że kwota nie dochodzonej należności Teatru (...) została prawidłowo określona przez Rzecznika zarówno co do przywołania podstawy prawnej jej naliczenia, sposobu kalkulacji, jak i ostatecznej wysokości w kwocie 195.000,00 zł.

Sygn. akt BDF1.4800.72.2018

Komisja I instancji stwierdziła, że Obwiniona powinna jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych dołożyć wszelkiej staranności związanej z dokładnym, całościowym i terminowym respektowaniem i realizowaniem unormowań przedmiotowej umowy projektowej, szczególnie w zakresie obowiązku naliczenia i dochodzenia od drugiej strony umowy należnych kar umownych za przekazanie niekompletnej dokumentacji projektowej stosownie do treści art. 42 ust. 5 w związku z art. 53 ust. 1 i art. 69 ust. 1 pkt 3 ustawy o finansach publicznych.

Komisja I instancji nie zgodziła się z możliwością zakwalifikowania zachowania Obwinionej, jako posiadającego znikomą stopień szkodliwości dla finansów publicznych zdefiniowany w art. 28 ust. 1 z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn. zm.) – zwanej dalej także uondfp. Zdaniem Komisji zaistniałe naruszenie wykracza poza kryterium znikomości.

Komisja I instancji jednak uwzględniła dodatkowe okoliczności towarzyszące naruszeniu dyscypliny finansów publicznych oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy przemawiające na korzyść Obwinionej i powodujące niezasadność zastosowania wnioskowanej przez Rzecznika kary upomnienia. Stąd też Komisja odstąpiła od wymierzenia kary.

Od orzeczenia Komisji I instancji pismem z dnia 16 lipca 2018 r. odwołała się Pełnomocnik Obwinionej. Odwołując się od orzeczenia Komisji I instancji, Pełnomocnik zaskarżyła orzeczenie Komisji I instancji w całości i zarzuciła mu:

- naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp, poprzez bezzasadne ustalenie, że Obwiniona zaniechała dochodzenia należności z tytułu kary umownej za opóźnienie w oddaniu dokumentacji projektowej stanowiącej przedmiot umowy nr 21/2015 zawartej przez Teatr (...) z (...)
- naruszenie art. 19 ust. 2 uondfp, poprzez bezzasadne, w świetle materiału dowodowego przyjęcie winy Obwinionej
- naruszenie art. 23 ust. 1 uondfp, poprzez niezastosowanie jego dyspozycji w przedmiocie wyłączenia odpowiedzialności z tytułu usprawiedliwionej nieświadomości
- naruszenie art. 76 ust. 3 uondfp, poprzez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść obwinionego
- naruszenie art. 89 ust. 1 uondfp, poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego

- naruszenie art. 137 ust. 2 pkt 1, 2 i 3 uoondfp poprzez niewskazanie i niewyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia odnoszącej się do podstawowego problemu sprawy – istnienia lub nieistnienia wad dokumentacji przekazanej Teatrowi i jej niekompletności lub też korekty w ramach gwarancji i rękojmi oraz nowych wymogów przedstawionych przez zamawiającego, oceny umowy z grudnia 2015 r. – jej zakresu i istotnych postanowień oraz oceny porozumienia z listopada 2016 r. i znaczenia zawartych tam oświadczeń stron, co wymagało precyzyjnego wskazania udowodnionych faktów i okoliczności stanowiących podstawę przypisania odpowiedzialności.

Na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 uondfp, Pełnomocnik wniósł o uchylenie orzeczenia w całości i uniewinnienie Obwinionej od zarzucanego czynu.

W uzasadnieniu odwołania Pełnomocnik wskazał przesłanki przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Wskazał na brak czynu naruszenia dyscypliny jak i brak winy Obwinionej. Zdaniem Pełnomocnika kara umowna jest sankcją cywilnoprawną zastrzeżoną przez strony umowy na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Natomiast w umowie nr 21/2015 strony zastrzegły możliwość obciążenia wykonawcy karą umowną w przypadku zwłoki wykonawcy w oddaniu przedmiotu umowy. Zatem była to kara umowna za niewykonanie zobowiązania w terminie, nie zaś za jego nienależyte wykonanie. Zgodnie z protokołem z dnia 28.06.2016 r. oddanie przedmiotu umowy w zakresie etapu II nastąpiło w ustalonym w umowie terminie. Ponadto Pełnomocnik zarzucił, że zdaniem Komisji I instancji dokumentacja projektowa była dotknięta wadami istotnymi i niekompletna wyłącznie na podstawie pism kierowanych przez Teatr do wykonawcy, pomijając w tym zakresie zeznania świadków – fachowców z branży budowlanej (poza opinią Pana (...)) oraz treści porozumienia z dnia 25.11.2016 r. oraz oświadczenia składane przez wykonawcę. Pełnomocnik podniósł również, że fakt wystąpienia z wezwaniem do zapłaty przez wykonawcę dopiero w dniu 5.10.2016 r. wskazuje na niekompletność dokumentacji przekazanej Teatrowi w dniu 28.06.2016 r. Zdaniem Pełnomocnika Komisja I instancji nie dokonała analizy prawnej argumentacji Obwinionej, opinii prawnych oraz wyjaśnień w tym zakresie. Przytoczył orzecznictwo sądowe, zgodnie z którym odmowa odbioru dokumentacji może nastąpić w przypadku zaistnienia wady istotnej dzieła. Komisja I instancji również w sposób marginalny odniosła się do kwestii konieczności dostosowania kosztów inwestycji do wymogów projektu unijnego, co było zasadniczym elementem negocjacji z projektantami. W ocenie Obwinionej Komisja I instancji dokonała wybiórczej oceny dowodów i oparła się jedynie na dowodach, które potwierdzały przyjętą z

góry tezę o popełnieniu czynu. Pełnomocnik podważył również dokonanie przez Komisję I instancji wszechstronnej analizy materiału dowodowego i argumentacji prawnej Obwinionej, jak również brak rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na jej korzyść, zgodnie z art. 76 ust. 3 uondfp. Komisja bowiem bezpodstawnie przyjęła, iż doszło do popełnienia czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 2 uondfp, poprzez zaniechanie dochodzenia przez Teatr (...) od (...) kary umownej za opóźnienie w oddaniu przedmiotu umowy. Poważne zastrzeżenia budzi również ustalenie okresu, w jakim zdaniem Komisji I instancji wykonawca opóźnił się z oddaniem przedmiotu umowy, a w konsekwencji wysokości rzekomej należności, której zaniechanie zarzucono Obwinionej. Komisja przyjęła bowiem, że ostateczna akceptacja przedmiotu umowy może być datowana od dnia 25.11.2016 r., co jest niezgodne ze stanem faktycznym sprawy. Pełnomocnik podważył również uznanie Obwinionej winnej naruszenia dyscypliny finansów publicznych i stwierdził, że dochowała ona należytej staranności by tej winy uniknąć. Obwiniona uznała, że model postępowania, który przyjęła Komisja I instancji uzasadniając winę Obwinionej, jako prawidłowy, nie znajduje żadnego oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Rozpoznając sprawę, Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

W pierwszej kolejności Główna Komisja Orzekająca zobowiązana była rozważyć stan prawny, który przyjęty zostanie za podstawę wydawanego w sprawie rozstrzygnięcia. Stosownie bowiem do art. 24 uondfp, jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Przepis powyższy ma zastosowanie nie tylko do ustawy będącej podstawą wydawania orzeczenia przez organy orzekające (tj. ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych) ale również do wszystkich ustaw szczególnych, mających znaczenie dla rozpoznania postawionego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W zakresie czynów przypisanych Obwinionemu nastąpiła zmiana przepisu art. 15 ust. 1 uondfp, zmienionego ustawą z dnia 7.04.2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wiarygodności (Dz. U. z 2017 r., poz. 933), który rozpoczął obowiązywanie z dniem 1.06.2017 r. Zmieniony przepis art. 15 ust. 1 uondfp, za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uznaje zaciągnięcie lub zmianę zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem

zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania lub zmiany zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych. Zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w czasie popełnienia czynu, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych było zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych. Przedmiotowa ustawa dokonała uzupełnienia art. 11 i art. 15 uoondfp, poprzez dodanie ust. 2. Dokonane zmiany nie pogarszają sytuacji prawnej Obwinionej w zakresie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Biorąc pod uwagę stan faktyczny ustalony w orzeczeniu Komisji I instancji oraz utrwalony w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia, jak również będący przedmiotem analizy dokonanej przez Główną Komisję Orzekającą w przedmiotowym rozstrzygnięciu, w niniejszej sprawie trzeba zwrócić uwagę na następujące okoliczności faktyczne i prawne.

Stan faktyczny sprawy został stwierdzony i opisany przez Komisję I instancji. W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić, że terminowe wykonanie umowy w zakresie projektu budowlanego nie budzi wątpliwości i nie było przedmiotem postępowania przez Komisję I instancji. Komisja analizowała zasadność niedochodzenia od (...) kary umownej za opóźnienie w oddaniu dokumentacji składającej się na II etap umowy. Materiał dowodowy wskazuje, że terminowe wykonanie umowy w zakresie projektu budowlanego nie budzi wątpliwości i nie był przedmiotem postępowania przez Komisję I instancji. Komisja skupiła się na analizie okoliczności niedochodzenia od (...) kary umownej za opóźnienie w oddaniu dokumentacji składającej się na II etap umowy. Materiał dowodowy wskazuje, że oddanie przedmiotu umowy w zakresie etapu II nastąpiło w ustalonym w umowie terminie. W związku z powyższym trzeba podkreślić, że oddanie przedmiotu umowy w zakresie II etapu nie zostało przesunięte w czasie i według wyjaśnień osób trzecich ((...)) przekazana w dniu 28.06.2016 r. dokumentacja była kompletna i wystarczająca do tego, żeby zorganizować przetarg i zrealizować prace poprawnie. Podobnie stwierdził (...), uzupełniając wypowiedź, że późniejsze żądania uzupełnienia dokumentacji i usunięcia jej wad i braków były realizacją przyjętego sposobu prowadzenia negocjacji w celu tzw. doszczegółowienia dokumentacji i dopasowania jej do finansowych wymogów unijnych. Ponadto należy wskazać, że w dniu 25.11.2016 r. strony umowy zawarły porozumienie, w którym ustaliły, że dokumentacja wykonana po 28.06.2016 r. nie stanowiła nowej dokumentacji, a jedynie wynik usuwania wad oraz usterek zgłoszonych przez Zamawiającego w ramach odpowiedzialności za wady

fizyczne i prawne dokumentacji oraz wprowadzenia w niej zmian wynikających z dostosowania do wymogów projektu unijnego. W ocenie GKO wystawione przez wykonawcę wezwanie do zapłaty z dnia 5.10.2016 nie ma wpływu na ocenę stanu faktycznego. Ponadto nie stwierdzono wady dzieła w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego, zaś orzecznictwo Sądu Najwyższego (dalej – SN) i sądów powszechnych wskazuje, że wyłącznie istnienie wady dzieła spełniającej kryteria istotności uprawnia zamawiającego do odmowy jego odbioru, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło (postanowienia SN z dnia 17.04.2015 r., sygn. akt III CZP 8/15, LEX nr 1711693).

W tym względzie pozostaje do zastosowania kwalifikacja prawna tak stwierdzonego stanu faktycznego w II instancji. W tym miejscu trzeba wskazać, że zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 uoondfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niepobranie lub niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych albo pobranie lub dochodzenie tej należności w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia. Natomiast stosownie do art. 42 ust. 5 ustawy o finansach publicznych, jednostki sektora finansów publicznych są obowiązane do ustalania przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny, oraz terminowego podejmowania w stosunku do zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania.

Zgodnie z art. art. 19. ust. 1 i ust. 2 uoondfp, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Głównej Komisji Orzekającej brak jest podstaw do stosowania w sprawie przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 uoondfp, ponieważ zarzucany Obwinionej czyn nie posiada znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Skoro bowiem terminowe wykonanie umowy w zakresie projektu budowlanego nie budzi wątpliwości i nie zostało przesunięte w czasie, jak również zaplanowane przedsięwzięcie nadawało się do realizacji zgodnie z projektem i późniejsze uzupełnianie materiału dowodowego nie rzutowało na wykonanie umowy, to trudno w tym zakresie czynić Obwinionej zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych w świetle przywołanych wyżej przepisów prawa

w omawianym zakresie. Należy również podkreślić, że dla przypisania winy Obwinionej istotna jest okoliczność wskazania Obwinionej określonego wzorca zachowania, a więc z udowodnionych okoliczności musi wynikać, że w chwili popełnienia czynu istniała możliwość alternatywnego zachowania, które nie naruszyłyby prawa i które nie stanowiłyby naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W przedmiotowej sprawie ponad wszelką wątpliwość należy stwierdzić brak możliwości po stronie Obwinionej alternatywnego wzorca zachowania, który byłby możliwy do zarekomendowania jako właściwy w przedmiotowej sprawie. Podkreślić bowiem należy, że brak jest regulacji w obowiązującym prawie, które ustalają wymogi tzw. kompletności dokumentacji projektowych i ich niezbędny zakres.

Obwiniona zatem nie działała w sprawie w sposób zawiniony i ze świadomością naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Ponadto stan faktyczny wskazuje na dołożenie przez Obwinioną wszelkiej staranności przy opracowywaniu dokumentacji projektowej, o czym świadczy powierzenie tego zadania fachowemu pełnomocnikowi, jak również przewidziała skutki ewentualnej decyzji o odmowie odbioru przedmiotu umowy.

Biorąc powyższe pod uwagę, czyli brak w zarzucanym czynie znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych, stwierdzony po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, należało uniewinnić Panią (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych i orzec jak w sentencji.